

[Hagen Hagensen]

højelse på el er særdeles belastende for mange forbrugere og også om end i begrænset omfang for nogle erhvervsområder, der ikke har afløftning for afgiften, og for dem, der har det, vil der komme kraftige likviditetsproblemer, hvis de da ikke bliver løst.

Oliefafgiftsforhøjelsen rammer stort set alle, direkte eller indirekte, og fordyrer især nødvendig opvarmning. Vejen til besparelser på dette område går over isolering etc. fremfor højere afgifter.

Benzinafgiftsforhøjelsen er direkte omkostningsfordyrende for transporterhvervene, og dette gælder også forhøjelsen af afgiften på dieselolie. Især benzinafgiften virker diskriminerende og belastende, hvor mulighederne for kollektiv transport er ringe eller ikke til stede. Den er hindrende for bevægelighed på arbejdsmarkedet.

Skatteministeren anfører i sin skriftlige fremsættelse, at afgiftsnedsettelsen på gas skal gennemføres af energipolitiske grunde for at fremme tilslutning til gasledningsnettet og dermed forberede indførelsen af naturgasen.

Om alle energiafgiftsforhøjelserne anfører skatteministeren, at formålet er at ramme det forbrug, der i særlig grad belaster betalingsbalancen. Der er grund til at spørge, om afgiftsforhøjelserne ikke er udtryk for en bevidst styring af udviklingen på en række områder, en styring, som ikke er finanspolitisk, men en energistyring og en ejendommelig styring, idet forbruget via afgifter synes at presses væk fra el, der er valutabesparende, over til olie, der er valutakrævende.

Også en transportstyring træder frem gennem det her foreslåede, og det gælder afgiftsforhøjelsen på benzin. Det er vel et spørgsmål, om det er under skatteministerens ressort, en sådan styring henhører.

Stigende priser på importerede produkter til energi – og her tænkes især på olieprisstigninger, der fortsat kan ventes – betyder i sig selv, at befolkningen må spare og nedsætte sit forbrug. Staten gør det tungere og mere belastende ved at pålægge punktafgifter, oven i hvilke der oven i købet kommer forhøjet moms af afgifterne.

Momsen virker på alle prisstigninger, og med den af regeringen førte politik kan der vel ventes flere kronejusteringer, det, vi andre kalder for devalueringer. Derved får staten yderligere indtægter via moms af de hø-

jere importpriser, som kroneforringelsen giver, mens alle andre borgere belastes og bliver fattigere.

Punktafgifter virker nu om dage tungest på de lave indkomster, idet nødvendigt forbrug belastet ens for dem med høj indkomst og for dem med lav indkomst. De foreslåede afgifter må uvægerlig udløse krav om kompensation, og regeringens kompensationsforslag gælder alene moms og stort set kun for dem, der er ude af erhverv. Det giver løn- og glidning med deraf følgende vanskeligheder for erhvervslivet, for produktionen og for beskæftigelsen og betyder, at offentligt ansatte, med de vilkår der er deres, får yderligere efterslæb, men rammes lige så meget af afgiftsforhøjelserne som alle andre.

En sådan politisk linje går ad gale og forkerte veje og er derfor uden vort følgeskab. Det er ingen overraskelse. Det konservative folkeparti finder, at beskatningsgrænsen som helhed er nået, ja, den er overskredet. Det overraskende er, at regeringen kommer med afgiftsforhøjelser, der virker som benzin på det brændende inflationsbål.

Ove Jensen (FP):

Konsekvensen af de fem afgiftsforslag, som her er til behandling i en samlet pakke, vil være, at den i forvejen hårdt plagede befolkning pålægges nye store byrder til ingen verdens nytte, for alle ved jo, at nye afgifter kun forværrer problemerne og ikke, som regeringen og dens forligspartier tror, løser dem. Det er utroligt, at den socialdemokratiske mindretalsregering og dens forligspartier intet som helst har lært af tidligere tiders fejltagelser med indførelse af nye skatter og afgifter. For det er jo en kendsgerning, at alle de forlig, der er indgået i tidens løb om skatteforhøjelser, altid har forværret situationen med både arbejdsløshed og valutagæld, og forværringen har endda altid været ganske alvorlig. Derfor er det utroligt naivt af regeringen, at den helt bevidst fortsætter den sikre vej mod den afgrund, som den selv så helt rigtigt har beskrevet.

Årsagen til, at vi står så tæt ved afgrunden, er jo velkendt. Det er det alt for høje skattetryk, der har presset det danske omkostningsniveau så højt op, at danske varer er blevet så dyre at fremstille, at de ikke kan sælges hverken herhjemme eller i udlandet i